

STICHTING GESLACHT MEES

DECEMBER 1954

ADRES VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
BLAAK 10 - ROTTERDAM

NUMMER 10

*„Was unterschied
Götter von Menschen?
Dass viele Wellen
Vor jenen wandeln,
Ein ewiger Strom:
Uns hebt die Welle,
Verschlingt die Welle
Und wir versinken.*

*Ein kleiner Ring
Bekränzt unser Leben.
Und viele Geschlechter
Reihen sich dauernd
An ihres Daseyns
Unendliche Kette.”*

*Citaat uit het gedicht
„Gränzen der Menschheit” van Goethe*

* * *

VOORWOORD.

Mogen wij nogmaals ons wenden tot allen, die in de geschiedenis van het Geslacht Mees belang stellen, om medewerking te verlenen, dat de Stichting Geslacht Mees zo veel mogelijk aan zijn doel zal kunnen beantwoorden!

Volgens de Statuten is het doel: het bijeenbrengen van zaken en gegevens, betrekking hebbende op het geslacht Mees, het bevorderen van de kennis van de geschiedenis van dit geslacht, het verrichten van daden van piëteit jegens vroegere leden van het geslacht, alsmede het bevorderen van de band tussen de leden van dit geslacht en van hun geestelijk en stoffelijk welzijn.

In het bijzonder kunnen leden van het geslacht Mees en aanverwanten de taak van het Bestuur verlichten door dit regelmatig op de hoogte te houden van gebeurtenissen (geboorten, huwelijken, sterfgevallen, benoemingen enz.) die voor de

samenstelling van de rubriek Familieberichten van belang zijn.

Gaarne nemen wij in de kroniek beknopte levensbeschrijvingen, zo mogelijk voorzien van portretten van overleden familieleden, op. Daar wij zelve niet steeds over de nodige gegevens beschikken, ontvangen wij gaarne de medewerking van de leden van onze Stichting.

Ter aanvulling van ons Archief, dat langzamerhand tot een belangrijke verzameling is aangegroeid, ontvangen wij gaarne portretten of papieren, die van belang zijn voor de historie van het geslacht Mees. Het is gewenst, dat de leden op de portretten, die zij voor de Stichting bestemmen, tijdig de naam vermelden van de persoon, die is afgebeeld. Ook voor de toezending van bijdragen voor de Kroniek en van gedrukte geschriften van familieleden houden wij ons aanbevolen.

Volgens de Statuten heeft de Stichting leden, waarmede bedoeld is ieder, die de geboortenaam Mees draagt, gehuwde vrouwen daaronder begrepen en afstamt van de stamvader Joris Mees, die in 1596 uit Aken „om de Religie verdreven” naar Rotterdam gekomen is en bijzondere leden, die zonder de naam Mees te dragen, van deze stamvader afstammen.

Wij doen op allen, die daarvoor in aanmerking komen, een beroep om de Stichting te steunen door lid of bijzonder lid te worden.

De jaarlijkse contributie bedraagt f. 2,50, wat niet wegneemt, dat een hogere bijdrage, teneinde - wat zeer gewenst is - de middelen van de Stichting te versterken, op hoge prijs gesteld wordt.

Het Bestuur.

FAMILIEBERICHTEN.

De tussen haakjes geplaatste bladzijdenummers verwijzen naar de Genealogie van het Geslacht Mees, door C. J. Polvliet. 2e herziene uitgave 1925.

GEBOREN:

Te 27 Maart 1953 - Inger Margrethe Mees, dochter van J. J. L. Mees (Bldz. 92) en Birthe M. Pedersen.

Te Groningen, 1 Mei 1954 - Lukas, zoon van Pieter Mees (Bldz. 134) en Gerardina Petronella Gerretsen.

Te Emmen, 2 Mei 1954 - Hermannus Ellen, zoon van Hitzerus Emanuel Mees (Bldz. 54) en Louise Mathilde Henriette Siemens.

Te IJmuiden, 21 September 1954 - Reinild, dochter van Ir Wouter Jacob Gregorius Mees (Bldz. 87) en Theodora Mees (Bldz. 17).

Te Rotterdam, 10 October 1954 - Alexandra Johanna, dochter van Mr Karel Staab en Lydia Jacoba Helena Mees (Bldz. 87).

GEHUWD:

Te Groningen huwt 31 Juli 1953 - Hitzerus Emanuel Mees (Bldz. 54) met Louise Mathilde Henriette Siemens. Geboren te Groningen 10 October 1923, dochter van Jannes Klaas en Walda Yolanda de Wijn.

Te 's-Gravenhage huwt 25 November 1953 Theodora Mees (Bldz. 17) met Ir Wouter Jacob Gregorius Mees (Bldz. 87).

Te Wassenaar huwt 27 Nov. 1953, Judith Elisabeth Mees, dochter van Drs A. M. Mees

(Bldz. 61) en W. B. Penaat, met Peter Philip Deeleman. Geboren te Malang (Indonesië) 24 April 1926, zoon van Anton en Suzanna Marie van Deinse.

Te Noordwijk-Binnen huwt 16 Sept. 1954 Mr Hendrik Mees (Bldz. 87) met Jonkvrouwe Machteld Louise Quarles van Ufford. Geboren te Hilversum 29 Augustus 1927, dochter van Jhr. L. J. en C. C. M. van Bemmelen.

OVERLEDEN:

Te Rotterdam, 29 Augustus 1954 - Theodora Gerarda Mees (Bldz. 111), weduwe van Dr Carel Theodoor Haverkorn van Rijsewijk.

Te Katwijk aan Zee, 4 October 1954, Willem Hugo s' Jacob, echtgenoot van W. H. Vaillant en kleinzoon van R. P. Mees (Bldz. 77).

Te Twello, 4 November 1954 - Willemina Johanna Geerhof, echtgenote van Hendrik Willem Mees (Bldz. 136).

* * *

BIJZONDERE GEBEURTENISSEN:

A. W. Mees (Bldz. 92), Directeur Unilever - Frankrijk, is op 30 April 1954 benoemd tot Officier in de orde van Oranje Nassau.

J. J. L. Mees (Bldz. 92), promoveerde aan de Sorbonne, Summa cum laude, tot doctor in de Wis-, Natuur- en Scheikunde.

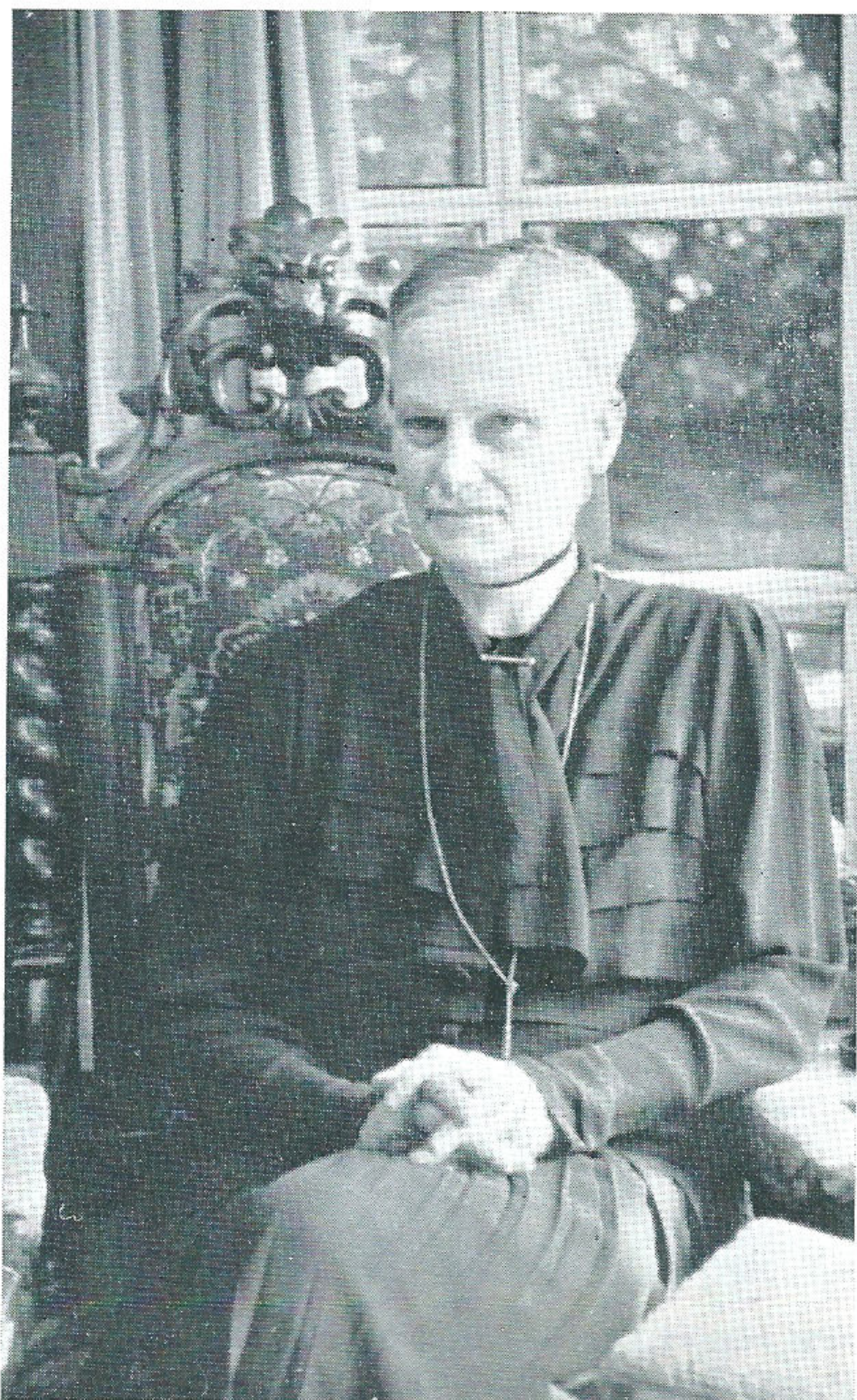
TH. G. HAVERKORN VAN RIJSEWIJK-MEES. †

Theodora Gerarda Mees werd geboren op 18 Juli 1878 op de Wijnhaven in Rotterdam als oudste kind van Rudolf Adriaan Mees en Anna Maria Gerarda Pijnappel. Na nog enige jaren gewoond te hebben boven het oude kantoorpand van R. Mees & Zoonen op het Beursplein, waar Rudolf en Cato geboren werden, betrok het gezin in 1884 het buitenhuis Rozenlust, Parklaan 11 — ondanks het bezwaar, dat het wel ver buiten de stad en ver van „het kantoor” gelegen was. In hetzelfde jaar overleed de vader.

In het gezellige huis, dat door verbouwing ook voor wintergebruik geschikt was gemaakt, en in de mooie oude tuin wist de moeder haar drie kinderen een gelukkige jeugd te geven. De oude tuin was wel geschikt om Dora's „Lust zu fabulieren” te stimuleren. Heel wat fantasiespelen

en verhalen ontstonden om en in „het laantje van Innepin” en in die spelen en verhalen betrok zij broer en zusje. Later kwamen de vriendinnen, die zo'n belangrijke plaats in Dora's hart hadden. Hoe heeft zij tot het allerlaatste van haar leven genoten van de vriendschap van de vriendinnen, met wie zij een leven lang een echt contact heeft gehad.

Twee grootvaders zou zij zelf willen noemen als persoonlijkheden uit haar jeugd. Grootvader Mees, die op het aangrenzende Maaslust woonde en iedere dag door het poortje kwam wandelen om de kleinkinderen en hun vrienden te begroeten en grootvader Pijnappel, die een tijd lang op Rozenlust woonde. Prof. Pijnappel was een taalgeleerde. Dora had een sterke band met hem en het is zeker ook wel onder zijn invloed dat zij intense belangstelling kreeg voor de klassieke oudheid, en, toen broer Ru op het gymnasium was, met hem meewerkte om Latijn en Grieks te leren.

TH. G. HAVERKORN VAN RIJSEWIJK—MEES. †

In 1901 trouwde zij met Carel Theodoor Haverkorn van Rijsewijk, die zich als arts vestigde eerst in Heelsum, later in Renkum. Toen volgden vele jaren, waarin Dora was de huisvrouw en moeder in het doktersgezin buiten. Carel Haverkorn kon heel veel werk aan. Naast zijn dorpspraktijk was hij geneesheer-directeur van een door hem opgericht sanatorium voor longlijders en vele jaren lang wethouder van de gemeente Renkum.

Het leven in het doktersgezin op een dorp was allerm minst saai; het volle leven werd er geleefd. 3 kinderen, Rudolf, Carolien en Dora deden hun intree. Helaas werd het gezin vaak bezocht door „Frau Sorge”. Herhaaldelijk waren zowel de moeder als de kinderen ernstig ziek. Dora was niet sterk, zij had ernstige ziektes te doorstaan en vaak tijden van zwakte. Zij leerde haar krachten zo doelmatig mogelijk te gebruiken en hoofdzaken van bijzaken te onderscheiden. Gelukkig was haar man een krachtige steun en had zij trouwe hulp. Wat haar volkomen was toevertrouwd was het scheppen van een sfeer, waarvan alle leden van het gezin en de vele gasten de invloed ondervonden. Onbeperkt leken haar

krachten wel als het gold te luisteren, te praten en te schrijven. Naast de levendige, daadkrachtige echtgenoot, zorgde Dora voor een sfeer van innerlijke rust en geestelijke opgewektheid. Er was in haar leven altijd een toon van poësie.

Velen hebben in het Renkumse doktershuis van haar rijke gaven genoten. Het leven was druk, vooral in de tijd van de logé's, maar de winteravonden waren rustig. Dan was het de tijd om te lezen. De liefde voor de klassieken bleef, maar ook op veel ander gebied las zij veel en goed. Er kwamen moeilijke jaren. Dadelijk bij het begin van de oorlog werden er 40 Duitse soldaten bij hen ingekwartierd, die 's avonds moe en verdrietig terug kwamen, omdat zij nog niet door de Grebbe-linie hadden kunnen stoten. Carel en Dora beleefden zware dagen in het Sanatorium in het bos, vlak naast het grote Duitse geschut. Toen zij in huis terug kwamen, bleek daar veel vernield en gestolen.

In 1941 overleed Carel Haverkorn. In September 1944 volgden de vreselijke dagen van de slag om Arnhem, waarbij het huis vrijwel vernield werd en veel dierbaars verloren ging.

Renkum werd geëvacueerd; onder een bommenregen werd de weg naar Bennekom afgelegd. Zij was toen enige tijd ingekwartierd in Bennekom en Ede en kwam later met een Rode Kruis-transport naar Rotterdam. Eerst in het huis van haar zoon en later bij haar dochter in Den Haag beleefde zij de hongerwinter. Het scheen wel of zij juist moest zijn, waar de zware slagen vielen. Na een verblijf bij haar vriendin Mevr. Fruin-Loder in Wassenaar ging zij te voet naar haar dochter in de Laan van Meerdervoort, en die wandeling werd volbracht vluchtend van portiek naar portiek; het was juist de dag van een Haags bombardement. Uitgeput kwam zij bij haar dochter aan. Na de oorlog kwam zij terug op Rozenlust, waar mijn man en ik na een verbanning van 2½ jaar weer woonden. Zij heeft daar nog goede jaren mogen hebben. Een diep leed trof haar, toen haar jongste dochter overleed. De kring werd kleiner — ook na het overlijden van mijn man. Haar sterke vermogen van medeleven met anderen — de innig warme verbondenheid met kinderen, kleinkinderen, familie en vrienden hielpen haar. Tot in haar lange ziekte had zij het vermogen het leven lief te hebben, omdat zij wist te genieten van de mooie herinneringen uit een rijk leven en van al het goede en liefdevolle, dat haar omringde en omdat zij in heel haar leven, tot het einde toe, warme liefde gaf. Zij overleed op 29 Augustus 1954 in het oude Rozenlust van haar jeugd.

E. MEES-HAVELAAR.

Bezoek van Dr H. N. Boon, ambassadeur der Nederlanden te Rome en zijn echtgenote Mevrouw C. T. Boon—Mees op 25 Juli 1954 aan het Tentenkamp van het Italiaanse Roode Kruis, waar een vijftigtal Hollandse kindertjes aanwezig waren uit Schouwen en Duiveland.

Een oud tijdschrift artikel over Mr Marten Mees.

Wij willen hier nog eens de aandacht vestigen op een hieronder gedrukt kort artikel, dat kort na de dood van Mr Marten Mees van de hand van de Heer I. V. Wierdsma, die als Directeur en later als President-Directeur van de Holland-Amerika Lijn sinds 1880 nauw met hem als President-Commissaris dier instelling had samengewerkt, in Februari 1917 in het tijdschrift „De Fakkel” 6de jaargang no. 257 is verschenen.

De schrijver wijst op verschillende ook elders vermelde karaktereigenschappen van de toen overleden Rotterdamse bankier, die gedurende zijn leven zulk een belangrijke invloed op velerlei gebied heeft uitgeoefend. Heeft hij voor de werkzaamheid van de overleden oudere vriend over het algemeen niets anders dan lof, er is slechts een ding, waaromtrent hij een woord van critiek meent te moeten laten horen d.i. de stijl van schrijven, die Mr Marten Mees in zijn talrijke geschriften en in zijn vele brieven gebezigd heeft. Deze placht immers op een zeer zakelijke,

enigszins nuchtere, maar zeer duidelijke wijze zijn betoog in te kleden. Deze stijl, die zó door hem gewild was en die veel overeenstemming had met de stijl, die zijn oudere broeder Willem in zijn staathuishoudkundige geschriften gebruikte, heeft in die tijd niet steeds de instemming van de talrijke lezers van zijn geschriften gehad. Wij persoonlijk hebben deze critiek nooit gedeeld en hebben integendeel wel in deze totaal ongekunstelde, objectieve, glasheldere stijl, die altijd rechtstreeks op de dingen afging, behagen gevonden. Zo blijkt ook hier weer dat over smaak niet valt te redetwisten!

Wij wensen echter de aandacht te vestigen op een eigenschap, waarop speciaal in dit artikel gewezen wordt d.i. de wijze, waarop Marten Mees zijn functie van commissaris vervulde. Na de laatste wereldoorlog is de zeer nuttige functie van commissaris van naamloze vennootschappen zeer ten onrechte enigszins in discrediet geraakt en men heeft zelfs gemeend door byzondere fiscale maatregelen het voordeel, dat aan deze functie verbonden was, voor een zeer belangrijk gedeelte te moeten wegnemen.

Wij geloven, dat dit ten onrechte is geschied en dat het op dit punt gedane onrecht op den duur weer ongedaan zal moeten worden gemaakt.

Zeër belangrijk is echter, dat de functie van commissaris door de betrokkene op de juiste wijze wordt waargenomen en daarom is het interessant uit een zo bevoegde mond als die van de schrijver van dit artikel te vernemen, op welke wijze Marten Mees, die zo vaak als commissaris van naamloze vennootschappen nuttig werkzaam geweest is, deze functie vervulde. Altijd bereid om de directie van raad te dienen, onthield hij zich zorgvuldig van elke inmenging in de gestie van de directie.

Wij geloven, dat het ook thans na zo vele jaren nut heeft erop te wijzen hoe hij zijn functie van commissaris heeft opgevat. Immers in normale omstandigheden moet de commissaris zich beperken tot het houden van toezicht en het geven van adviezen. Het is slechts in gevallen, dat door byzondere omstandigheden de directie wegvalt of kennelijk geheel in haar taak te kort schiet, dat de commissaris genoopt is handelend op te treden!

W. C. M.

Mr MARTEN MEES. ✦

De Redactie van „De Fakkel” verzocht mij in haar weekblad eenige woorden te wijden aan den dezer dagen overleden Mr Marten Mees. Hoewel mij daartoe slechts een paar dagen kunnen worden afgestaan, en ik reeds om die reden zeer kort zal moeten zijn, wil ik toch gaarne aan dien wensch voldoen, omdat het mij gelegenheid geeft mijne gevoelens van eerbied en sympathie nog eens uit te spreken jegens den man, dien ik, nagenoeg veertig jaren lang, mijn ouderen vriend heb mogen noemen. Op de begraafplaats bestond, wegens te eerbiedigen reden, daartoe geene gelegenheid.

Mr Marten Mees was, van de oprichting der vaart op Amerika af, aan die plannen verbonden. Toen de aanvankelijk gevormde Commanditaire Vennootschap Plate Reuchlin & Co. overging in eene naamloze: de Nederlandsch Amerikaansche Stoomvaart-Maatschappij, werd hij haar President-Commissaris en hij is dat gebleven tot aan zijn dood. Hij heeft dus wel alles met haar meege maakt en wat dit beteekent zullen alleen diegenen begrijpen, welke de lotgevallen de up and downs dezer instelling hebben gevolgd. Van mijn komst af bij de maatschappij, sedert korthedshalve de Holland-Amerika Lijn genoemd, d.i. van 1880 af, ben ik als Directeur, daarna als President-Directeur, in schier dagelijksche aanraking met hem geweest

en zijn tusschen ons eigenlijk nooit blijvende geschillen gerezen. De gevallen waarin wij, Directeuren, hem hebben geraadpleegd, met hem overlegd, zijn talloos. Waar hij steeds bereid was tot het geven van zijn raad, geschiedde dat altoos op de hem zoo eigene kalme, soms ietwat nuchtere wijze. Maar zelden of nooit verlieten wij hem anders dan met 't gevoel dat zijn advies waarde had. Daarbij bezat hij de groote gaaf zijn standpunt van Commissaris nooit te verlaten en zich strikt te onthouden van alles wat de gestie zelve betrof.

Onwillekeurig heb ik eenigszins hier uitgeweid over onze verhouding bij de Holland-Amerika Lijn, ook al heb ik Mr Mees gedurende die jaren op velerlei ander terrein ontmoet. Het zou mij te ver voeren daarover in bijzonderheden te treden, die trouwens ook reeds elders zijn medegedeeld; genoeg zij het te zeggen dat er, zoover mij bekend, nagenoeg geene onderneming van beteekenis in Rotterdam is geweest — om niet van die daar buiten te spreken — waarbij Mr Mees niet betrokken is geweest.

Trouwens, werkzaam als hij heb ik géén tweede gekend. En die werkzaamheid en werklust is hem tot in het laatst van zijn leven — ook toen hij uit zaken was getreden — bijgebleven. Hij moest werken. Ik herinner mij een feit dat mij altoos is bijgebleven: den dag na de begrafenis van zijn oudsten zoon vond ik hem op zijn kantoor bezig te schrijven en gaf ik mijne bewondering te kennen over zijn wilskracht dat hij reeds terstond wêr aan het werk was getogen. Zijn antwoord, eenvoudig als altoos, was:

„Ja dat is een voorrecht van ons mannen boven de vrouwen, die zoo blijven te midden van de ontstane leegte”.

Hij heeft veel, ontzaglijk veel, geschreven en op velerlei gebied! Economische vraagstukken trokken hem eigenlijk méér aan dan politieke, ook al weet de liberale partij welk een warm vriend voor hare beginselen zij in Mr Marten Mees bezat. Zijn stijl op zichzelf heb ik nooit kunnen bewonderen, wel zijn nauwkeurige opvatting ten aanzien van spelling, enz. Ik had altoos den indruk dat hij den stijl opofferde aan zijn wensch tot duidelijkheid, en dat heeft hij inderdaad steeds bereikt.

Nog slechts betrekkelijk kort geleden bezocht ik hem te Eefde, waar hij de laatste jaren den zomer doorbracht en ook nu den winter zou overblijven. Vol belangstelling als altoos voor alle onderwerpen, die wij bespraken — en hijzelf roerde er vele aan —, leek hij mij in 't algemeen wel eenigszins verouderd, doch nog even helder van hoofd als vóór twintig jaren; ik had werkelijk

moeite te realiseeren dat ik met een bijna negentigjarige had zitten praten!

Mr Marten Mees was een veelzijdig ontwikkeld man, steeds bereid anderen — ook de meest eenvoudigen — met raad en daad bij te staan. Elders is reeds gewezen op de groote beteekenis die hij, vooral in zijne krachtige jaren gehad heeft op velerlei gebied, zoowel in ons vaderland, als meer bijzonder in Rotterdam. Zij die hem gekend hebben in zijn werkzaam leven zullen hem nooit vergeten en met dankbare vriendschappelijke gevoelens blijven gedenken.

Oosterbeek, Februari 1917.

I. V. WIERDSMA.

JAN RUDOLF MEES,

DOOR Mr W. C. MEES.

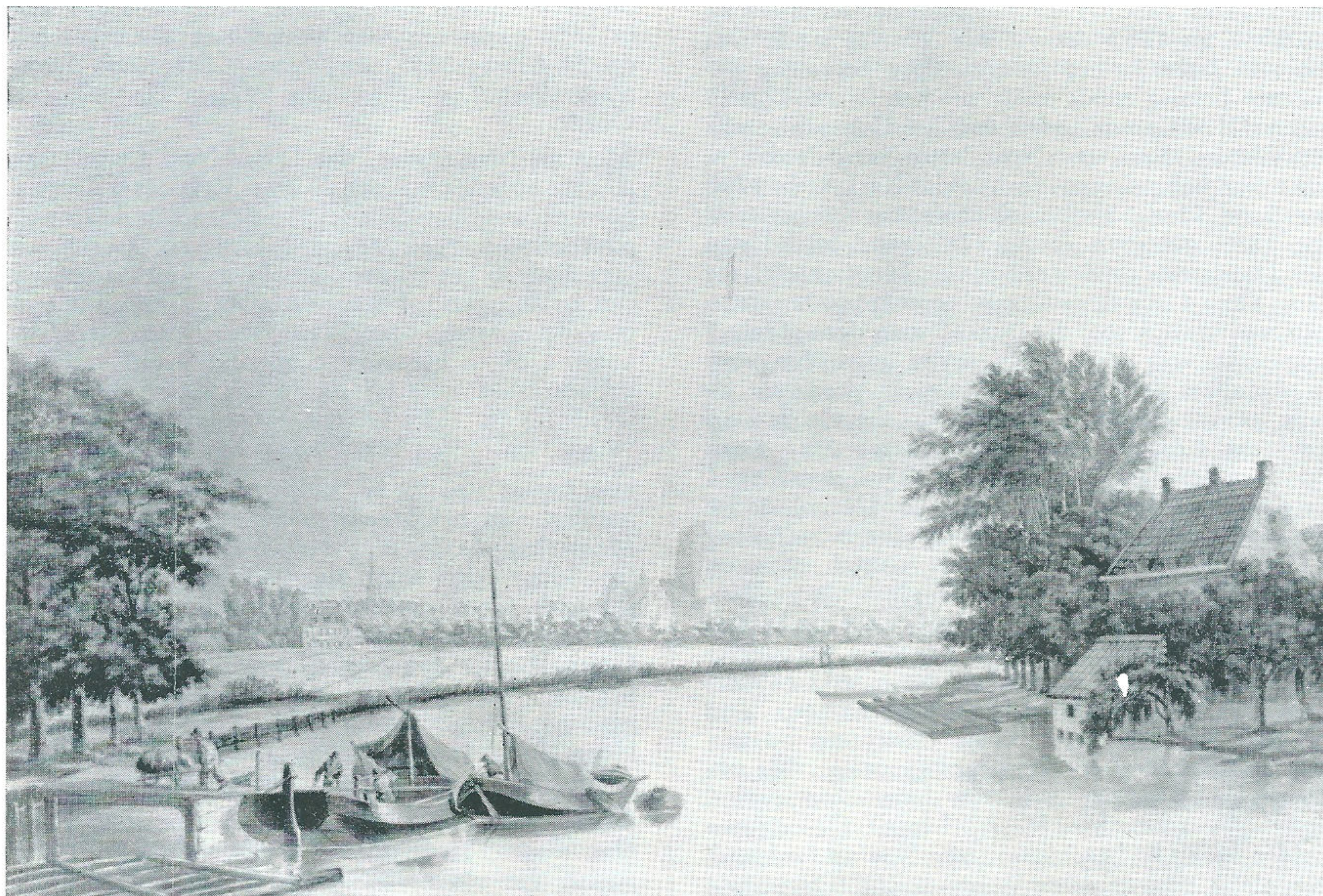
Jan Rudolf Mees werd te Rotterdam op 15 November 1755 geboren als oudste zoon van Rudolph Mees en Sara van Lelyveld. Hij werd in 1780 in de zaak van zijn vader als associé opgenomen, waarin in 1786 tevens zijn jongere broeder Adriaan firmant werd. Toen in 1802 zijn vader op 75-jarige leeftijd uit de firma trad, zetten hij en zijn broeder deze voort. Hij huwde op 2 Februari 1783 te Rotterdam met Maria de Prill, die op 26 Juli 1759 aldaar geboren (op 29 Juli 1759 gereformeerd gedoopt) was uit het huwelijk van Jacob de Prill en Johanna Carolina Jacobi.

Jacob de Prill was op 25 Januari 1733 te Rotterdam gereformeerd gedoopt als zoon van Woutherus de Prill en Adriana de Cromme, wonende aan de Nieuwe Haven. Woutherus de Prill werd te Rotterdam gedoopt op 7 November 1697 als zoon van Johannes de Prill en (Joh)anna van Venlo. Johannes de Prill werd te Rotterdam gedoopt op 23 Maart 1667 als zoon van Abraham de Prill en Anna Schaick.

De echtgenote van Jacob de Prill, Johanna Carolina Jacobi, was te Rotterdam op 11 Januari 1733 gereformeerd gedoopt als dochter van Johannes Jacoby en Marya van Gijzen, wonende aan de Hoogstraat. Volgens het Gereformeerde Trouwboek werd op 12 Mei 1757 aan Jacobus de Prill en Joanna Carolina Jacobi attestatie gegeven om te trouwen in de Engelse Kerk. Jacob de Prill woonde in de 1ste Lombardstraat en was koopman. Hij was tevens Commissaris van de Kleine Zaken en Vredemaker. In de klapper op de notariële protocollen sedert 1791 en in die op de Giftenboeken komt zijn naam vele malen voor. Jacob de Prill ¹⁾ stamde uit een welvarend Rotterdams koopmansgeslacht, dat waarschijnlijk uitgestorven is. Zijn vader Wouter de Prill was eveneens te Rotterdam koopman. Zijn broeder Woutherus de Prill was van 1776 tot 1834 notaris te Rotterdam, een andere broeder Johannes werd in 1758 opperkoopman der O. I. C. en gecommitteerde over den inlander 1756—1761 te Batavia. Hij repatrieerde 19 Juni 1761 en woonde vervolgens te Rotterdam. Een andere broeder Abraham was koopman in baleinen en een nog andere broeder Jacob manufacturier.

Uit het huwelijk van J. R. Mees en Maria de Prill werden 5 kinderen geboren, waarvan 1 zoon bij de geboorte stierf. Zijn dochter Johanna Cornelia Mees was geboren te Rotterdam op 10 November 1783. Zij huwde op 10 Augustus 1808 te Rotterdam Jhr. Nicolaas Jeremias Storm van 's-Gravenzande, die op 26 Maart 1788 te 's Hertogenbosch geboren was uit het huwelijk van Carel Storm van 's-Gravenzande en Maria van Gennep. Zij stierf jong en wel op 20 Juni 1818. Hij hertrouwde 2° met Henrietta Maria Hermina Bowier en 3° met Hendrica Barbara Sophia Nierstrasz. Hij was koopman te Rotterdam en secretaris van de Kamer van Koophandel van 1816—1839 en als zodanig staat zijn portret in het in 1928 verschenen Gedenkboek van die Kamer, naast blz. 80. Van 1839—1860 was hij secretaris van Rotterdam. Hij overleed op 9 Januari 1860 te Rotterdam. Op de zoons zullen wij later terugkomen.

De eerste echtgenote van Jan Rudolf Mees, Maria

BUITENPLAATS BELVÉDÈRE

de Prill overleed op 17 Augustus 1800 op de buitenplaats van haar ouders Vredenhof²⁾ onder Kralingen. De navolgende annonce werd in de couranten (o.a. in de Leydse Courant van 22 Augustus 1800 en in de Rotterdamse Courant van 21 Augustus 1800) opgenomen:

„Het heeft den vrijmachtigen God behaagd, mijne tedergeliefde Huisvrouw Maria de Prill, mij, tot mijn grievende droefheid, gisteravond in den ouderdom van ruim 41 Jaaren, door den dood te ontnemen. Zij overleed aan de gevolgen van een Ongemak in de Maag en spoedig toegenomen Verzwakking, op het Buiten van haare Ouderen, alwaar zij met mij eenige dagen logeerde. Ik verlies aan haar eene trouwhartige Echtgenote en mijne vier Kinderen eene liefderijke en zorgdragende Moeder. Hoe treffend dit verlies ook voor mij zij, wensche ik de nodige Genade te ontvangen om Gode te zwijgen, en mij aan zijn hoog en wijs bestuur te onderwerpen.

Rotterdam, den 18 Augustus 1800

JAN RUDOLF MEES"

Reeds op 3 Augustus 1801 is J. R. Mees hertrouwd en wel met de 36-jarige Sara Johanna Blokhuyzen, dochter van Michiel Reinier en Johanna Cornelia Kudde. De miniatuur-portretten van dit echtpaar zijn afgebeeld in de Kroniek van de Stichting Geslacht Mees van Januari 1951 Nr. 7. Zij behoorde tot het bekende thans uitgestorven Rotterdamse geslacht, waarvan een genealogie in de jaargang 1925 van Nederland's Patriciaat is opgenomen. Rudolphus Mees, de overgrootvader van Jan Rudolf, was gehuwd met een zuster van de vrouw van de kaaskoper Reinier Blokhuyzen, die de stamvader was van dit geslacht. Beide mannen waren niet alleen zwagers, maar deden ook tezamen zaken zoals blijkt uit een acte voor notaris Philips de Custer te Rotterdam van 7 Mei 1699, waarbij aan een procureur te Zierikzee machtiging werd gegeven om aldaar geld voor elk van hen te incasseren.

J. R. Mees die op 29 December 1778 (Amptenboek Nr. 8 pg. 302) was aangesteld tot extraordinaris makelaar in de wissel en assurantie en al hetgeen daar verder aan dependeerde binnen de stad Rotterdam werd op 27 Mei 1782 (Ampten-

boek Nr. 8 pg. 399) tot makelaar aangesteld. Hij was in 1780—1781 luitenant der schutterij en in 1781 en 1782 diaken der Waalse Kerk. Dat hij ook later in het lot van deze kerkelijke gemeente belang stelde blijkt uit het feit, dat op 29 Januari 1799 enige leden van het Consistorie van de Waalse Kerk te zijnen huize vergaderden in zake het behoud van de Waalse Kerk³⁾. In 1790 werd hij Oude Vrouwenhuismeester hetgeen hij tot 1839 gebleven is. In 1787 werd hij lid van het Departement Rotterdam der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, een vereniging, waarvan zijn vader Rudolph, die in 1785 toen deze afdeling opgericht was reeds lid daarvan geworden was, in ditzelfde jaar in plaats van de predikant en felle patriot Le Sage Ten Broek, die uit de stad gevlucht was, bestuurslid was geworden. Toen op 13 April 1809 24 personen (23 mannen en 1 vrouw nl. Maria Catharina van Doren) onder de leiding van de Heer Willem Suermont voor f 650.000.— in Zeeland een aantal schorren kochten, die thans nadat zij ingedijkt zijn de Wilhelminapolder genoemd worden, behoorde hij met zijn vader Rudolph en zijn broeders Gregorius en Adriaan tot de oprichters, die ieder 1/37 aandeel in de nieuwe onderneming namen. Zijn broeder Adriaan werd bij de oprichting lid van het Hoofdbestuur en 1ste penningmeester. Na zijn overlijden werd deze in die functie opgevolgd door zijn zoon Mr R. A. Mees. De nieuwe polder kreeg bij beschikking van Koning Lodewijk Napoleon van de 10de Wintermaand (December) 1808 de naam van „Lodewijkspolder”. Koning Lodewijk had immers, toen hij zijn goedkeuring tot deze verkoop gaf, daarbij expresselijk bepaald, dat de nieuwe polder Lodewijkspolder zou worden genoemd als altoos durend aandenken, dat deze grote aanwinst van grond ten tijde van zijn bestuur had plaats gehad.

Toen echter in 1815 het Oranjehuis was teruggekeerd en de algemene vreugde en geestdrift onder de Nederlanders groot was, deed zich bij het bestuur van de Lodewijkspolder de wens gevoelen om alle herinneringen aan het tijdperk van onderdrukking en vreemde overheersing weg te vagen. Daartoe was te meer aanleiding omdat deze polder zolang hij deze naam had gedragen, gestadig met allerlei tegenspoeden had te kampen gehad.

Daarom begaven zich reeds op 21 Februari 1815 de Heren Adriaan Mees, Abram van Stolk en E. Suermont ter particuliere audiëntie bij zijn Koninklijke Hoogheid de Heer Prins van Oranje-Nassau, souverain vorst der Verenigde Nederlanden en overhandigden deze vorst een request, waarbij zij deze verzochten de naam van deze polder en van het daarin bereids aangelegde dorp te wijzigen en deze te vereren met Hoogstdezelfs geëerbiedigde naam of met die van Hare Koninklijke Hoogheid. Reeds in de volgende maand en wel op 8 Maart 1815 kwam de beslissing, waarbij aan de polder de naam van de Koningin Frederika Louise Wilhelmina en wel speciaal de laatste naam werd gegeven. Jan Rudolf Mees heeft tot zijn dood in 1839 het genot gehad van zijn aan-

deel in de nieuwe societeit. Na zijn dood kwam dit in het bezit van zijn zoon Jacob en nadat deze in 1854 gestorven was, verkochten zijn erven het op 21 Maart 1855 aan Vrouwe Henriette Françoise Chabot, weduwe van Willem Hendrik van Oordt.

Men mag aannemen, dat J. R. Mees, die tezamen met zijn broeder Adriaan de firma R. Mees & Zoonen goed en wel door de moeilijke tijden van de Franse overheersing heeft heengeholpen, als kassier en makelaar in het economische leven van Rotterdam een belangrijke rol gespeeld heeft. Talrijk zijn dan ook de notariële acten, waarin zijn naam voorkomt. Ook in het maatschappelijk leven van zijn geboortestad nam hij na de bevrijding deel. Zo werd hij in 1813 lid van de commissie ter ontvangst van giften ter stijving van 's Lands kas.⁴⁾

Hij kwam in de in 1940 verbrande Bestuursnotulen van het Departement Rotterdam van de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen deel III blz. 368 en 369 voor als zijnde in 1815 „Ouderling der Gereformeerde Gemeente⁵⁾”, Bestuurder van het Bijbel-Genootschap, Lid van de Hoofd-Commissie tot aanmoediging der vrijwillige Wapening”. Hij was blijkens een zilveren herinneringspenning, die indertijd in het bezit was van de Heer Vogel te Rotterdam „thesaurier der Commissie 1815 — vrijwillige wapening te Rotterdam”.

Deze Heer Vogel was ook in het bezit van een glas, waarop stond afgebeeld een antieke vrouwenfiguur, die een krans op een vlamvend altaartje legde met het bijschrift:

„'t Is Amicitia, die Mees in naam der leden,
Den beker dankbaar biedt
Met heil en zegenbeden”,

welke beker waarschijnlijk betrekking heeft op J. R. Mees, die overigens niet in het bestuur van deze Societeit heeft gezeten. Van 1816 tot 1839 was hij lid van het Kiescollege voor de Raad. Mees woonde in 1822 aan de Zuidblaak B 40. In zijn woonhuis hing een geslachtsboom met gekleurde wapens in een lijst achter glas. In 1877 heeft Mr G. Mees, een zoon van zijn broeder Adriaan in een aan verschillende familieleden toegezonden circulaire gevraagd of deze geslachtsboom nog aanwezig was. Voorzoverre het ons bekend is, is deze geslachtsboom nooit weder voor de dag gekomen. Hij had evenals zijn naaste familieleden een buitenplaats. Zijn broeder, de oud-schepen Gregorius, die met Aletta de Mirell getrouwd was, had op 30 December 1809 het oude buiten Walenburg gelegen aan de Beukeldijscheweg R 77 gekocht en zijn broeder Adriaan, die met Catharina Elisabeth van Oordt getrouwd was, was de gelukkige eigenaar van een buitenverblijf aan de Kruiskade, waarvan de grond later in de oude Rotterdamse Diergaarde werd opgenomen.

Jan Rudolf Mees kocht op 30 Maart 1804 van François van Vollenhoven een tuin, tuinhuisje, kolfbaan, koepel en erve gelegen aan de Oostzijde van de Mannenlaan, welke thans Generaal van der Heijdenstraat heet, Nr. 38 buiten voor f 3500.—. Uit deze koopacte blijkt dus, dat in die tijd in de nabijheid van Rotterdam nog particuliere kolf-

banen bestonden, waar het kolfspel, dat niet met het tegenwoordig veel gespeelde golfspel verward moet worden, werd beoefend.

In en om Amsterdam waren in 1769 179 kolfbanen en de laatste werd daar eerst in 1878 afgebroken.

Op 2 Juli van hetzelfde jaar kocht J. R. Mees van Willem Snelleman een tuin, tuinhuis en erve met alle de bepoting en beplanting in en op dezelfde staande en gelegen aan het einde van de Goudsche Rijweg, westzijde met een brug of vrije overgang tot op de Schinkel of Binnen Krooswijkscheweg Nr. 118 D buiten voor f 3000.—.

Op 8 November 1804 kocht hij van de tuinier Pieter van Baalen een gedeelte van een stuk warmoezeniersland gelegen aan de Westzijde van de Goudscheweg Prot. 118B buiten, welk stuk grond werd gevoegd bij de laatstvermelde tuin, voor f 800.—. Het overige gedeelte van het stuk warmoezeniersland Nr. 118 buiten werd eerst later en wel op 30 Januari 1815 van genoemde van Baalen voor f 2000.— er bij gekocht. Volgens Dr Wiersum was dit terrein gelegen aan de Goudsche Rijweg op de hoek van de Krooswijksche weg. Jan Rudolf Mees bouwde in 1810 daar een nieuw landhuis, dat hij de naam Belvédère gaf, welke naam reeds in 1696 daar voorkwam⁶⁾. Hij bewoonde dit buitenverblijf des zomers en bleef eigenaar tot zijn dood. Vervolgens werd bij scheiding voor notaris Willem Kley van 28 December 1839 het buitenverblijf voor de som van f 13.000.— toegescheiden aan zijn zoon Rudolf Pieter Mees, kassier en makelaar aan de Zuidblaak.

Het werd in deze akte omschreven als „een buitenverblijf genaamd Belvédère, bestaande uit het huis, koepel, menagerie, tuin, bosch en moesland met bepoting en beplanting, alles staande en gelegen aan den rijweg naar Krooswijk, even buiten de stad”.

Van Rudolf Pieter Mees ging het buiten over op zijn zoon Adriaan en na diens dood in 1863, verkocht diens weduwe Elisabeth Browne het op 1 October 1864 aan de gemeente Rotterdam, die het nodig had voor de uitvoering van een stratenplan voor de som van f 54.000.—. Na nog enige tijd kinderziekenhuis geweest te zijn werd het in 1882 afgebroken.⁷⁾

Het onderging het lot van vele andere fraaie buitenplaatsen, die in de negentiende eeuw de oude stadskern omgaven. Deze buitens met hun in Engelse stijl aangelegde tuinen hadden in het begin van de negentiende eeuw de vroeger meer in zwang zijnde tuinhuisen en koepels of de zich daar ter plaatse bevindende warmoezeniersgronden vervangen. Maar op het eind van de 19de en het begin van de 20ste eeuw werden zij door de zich steeds uitbreidende stad opgeslokt en moest al dit natuurschoon plaats maken voor de nu nog bestaande troosteloze huizenzee, die ook thans nog op verschillende plaatsen de in 1940 verwoeste en thans gedeeltelijk weder opgebouwde binnenstad omgeeft.

Hierbij is opgenomen een reproductie van een aquarel uit 1823 van de dilettant-tekenaar

F. M. Netscher, die geeft het uitzicht van het huis Rubroek bij Krooswijk op de stad met op de voorgrond de Rotte. Links aan de overkant van de rivier bespeurt men het grote landhuis Belvédère.

Dat dit huis in handen kwam van R. P. Mees en niet in die van de twee oudere broeders zal gelegen hebben aan de omstandigheid, dat deze allebei een andere buitenplaats bezaten.

Zijn oudste broeder Gregorius, die getrouwd was met Anna Maria van der Wallen en volgens de Heer Vogel 6 ton bezat, had een huis aan de Leuvehaven en vertoefde zomers op zijn buitentje op het Nieuwe Werk, liggende in het midden van de tegenwoordige Westerstraat. Bovendien had hij een grote vruchtentuin midden in de Muizenpolder. Deze Johan Gregorius was in 1808 in het kassiershuis van zijn vader opgenomen en is in 1835 dus op 52-jarige leeftijd uit de associatie getreden. Hij scheen zich aan zijn liefhebberijen te willen wijden. Een dergelijke stap was in het toenmalige Rotterdam wel zeer ongebruikelijk en daar naar het schijnt hij niettegenstaande zijn aftreden uit de firma een jaargeld bleef trekken, werden door de spotlustige Rotterdammers aan hem toegeschreven de woorden: „Je me retire, mais je tire”. De Heer Vogel, die van hem afstamde, bezat betreffende J. G. Mees en zijn ouders J. R. Mees en Maria de Prill talrijke, doch wat hun inhoud betreft niet zeer belangrijke brieven, die wij vroeger ter inzage gehad hebben. Naar wij menen kwamen deze brieven alle of een gedeelte daarvan aan Prof. Vogel te Leiden. Daaronder bevond zich ook een curieuse brief van J. R. Mees, waarbij deze met grote aandrang zijn zoon, die voornemens was uit het kantoor te gaan, trachtte te bewegen van dit voornemen af te zien.

De jongere broeder Jacob Mees, die chef en oprichter was der firma Mees, Boer en Moens en later Mees en Moens, vervulde in het toenmalige Rotterdam vele functies en was o.m. lid van de Staten van Zuid-Holland, van de Gemeenteraad (1839-1851) en vice-president van de Kamer van Koophandel (1838-1843). Hij was oorspronkelijk onder het Keizerrijk als garde d'honneur aangewezen, maar werd ten slotte van de groslijst afgevoerd, zodat hij niet met de 12 garde d'honneur's uittrok.⁸⁾ Wel was hij evenals zijn broeder R. P. Mees cavalerist bij de garde d'honneur afdeling Rotterdam onder M. M. de Monchy als commandant en chef, die de Keizer bij zijn komst in Nederland ontving.⁹⁾ Hij had een buiten Welbehagen, dat gelegen was aan de toenmalige Blommersdijksche weg (thans Bergweg) en wel op de plaats, waar thans het ziekenhuis Eudokia zich bevindt.

Op dit buitenverblijf heeft betrekking een plattegrond ontworpen door de Haarlemse architect K. G. Zocher, broeder en medewerker van de architect J. D. Zocher, die het park te Rotterdam heeft ontworpen, welke een indruk geeft hoe de toenmalige toestand van dit buiten met zijn bijgebouwen, menagerie en waterval waarschijnlijk geweest is en die wij daarom hier reproduceren.¹⁰⁾

Wanneer wij thans weder op Jan Rudolf Mees terugkomen, merken wij op, dat deze in 1826 op 71 jarige leeftijd uit het kantoor getreden is. Desniettegenstaande wordt hij nog op 17 Maart 1838 in een akte voor notaris C. H. van der Looy genoemd als een van de geautoriseerden van de geïnteresseerden in de negotiatie van f 650.000.— onder de Directie van Pieter Wachter & Zonen. Dit betrof klaarblijkelijk een kapitaal in de plantagiën l'Embarras en Venlo aan de Commewijne in Suriname belegd. Deze plantagiën werden in 1838 te koop aangeboden.

Hoe de oude Jan Rudolf op 17 Januari 1834 gered werd toen hij door de duisternis misleid te water was geraakt, is door zijn zoon Johan Gregorius geboekstaafd. Het verhaal daarvan is opgenomen in de Kroniek van October 1939 Nr. 2, blz. 7 onder de titel „Een ongeluk, dat goed afliep”. Op 19 Februari 1839 is hij te Rotterdam overleden.

In de courant verscheen de navolgende annonce: „Heden overleed, in den ouderdom van 83 jaren en ruim 3 maanden, mijn teeder geliefde Echtgenoot, Jan Rudolf Mees, met wien ik ruim zeven en dertig jaren in den allergeuoegelijksten Echt was vereenigd.

Zijne Kinderen, Behuwd-Kinderen en Klein-Kinderen betreuren met mij dien waardigen Overledene, en hopen hem eenmaal in zaliger gewesten weder

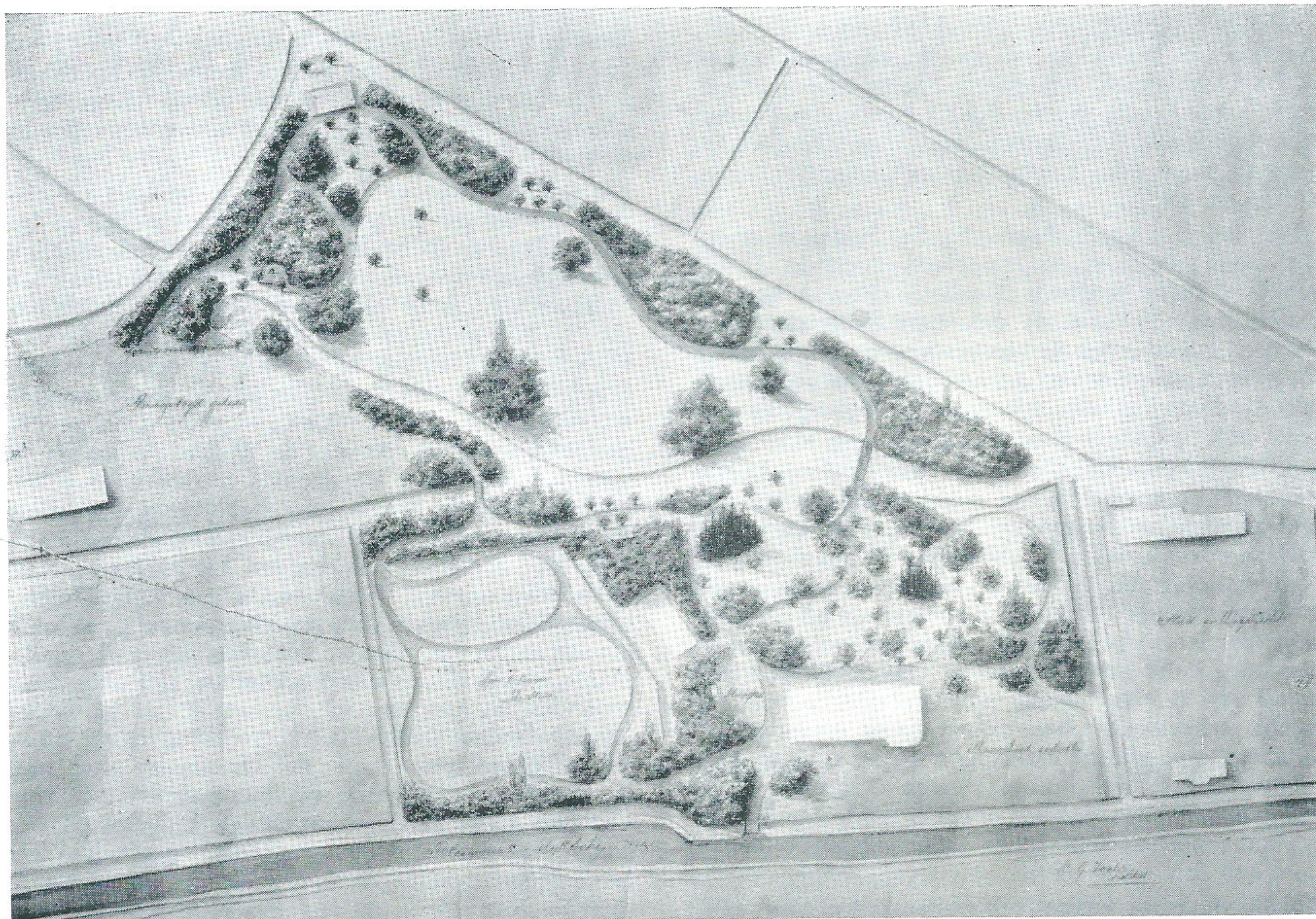
te zien, waarin wij mogen vertrouwen dat hij ons is voorgegaan.

Rotterdam
19 February 1839

S. J. Blokhuyzen
Wed. J. R. Mees”

Uit de boedelscheiding, die op 28 December 1839 ten overstaan van notaris Willem Kley te Rotterdam werd verleden bleek, dat hij het aanzienlijk vermogen van f 950.000.— naliet. Erfgenamen waren de 3 zoons Johan Gregorius, Rudolf Pieter en Jacob, Jhr. Carel Marius Storm van 's Gravenzande, Eerste luitenant Ingenieur, gedetacheerd aan de Kon. Militaire Academie te Breda en aldaar woonachtig, voor wie zijn vader Jhr. N. J. Storm van 's Gravenzande, secretaris van het stedelijk bestuur te Rotterdam, opkwam en de weduwe S. J. Blokhuyzen, wonende aan de Zuidblaak, die ieder f 190.000.— erfden.

Over de persoonlijkheid van J. R. Mees kunnen wij bij gebreke aan gegevens niets mededelen. In 1839 toen hij overleed was het nog geen gewoonte in de Rotterdamsche Courant levensberichten of verslagen van begrafenissen van bekende stadgenoten op te nemen. Het enige wat ons betreffende zijn persoon een indruk kan geven zijn zijn beide portretten en wel speciaal het zich thans ten kantore der firma R. Mees & Zoonen te Rotterdam bevindende geschilderde portret, waarvan wij een reproductie boven dit artikel hebben opgenomen.

BUITENPLAATS WELBEHAGEN.

Dit portret, hetwelk in 1826 - dus toen hij 70 jaar oud was - is geschilderd door de in die tijd bekende kunstschilder G. Kruseman, vertoont ons de beeltenis van een vriendelijke man, die ons met zijn intelligente ogen doordringend aanziet. Daardoor krijgen wij tenminste een indruk hoe de voorvader van een talrijke tak van de Rotterdamse Mezen er in werkelijkheid uitgezien heeft!

- ¹⁾ Over Jacob de Prill evenals over Jan Rudolf Mees ontvingen wij van de Gemeente-archivaris Mr. H. C. Hazewinkel een aantal hier verwerkte gegevens. Zie over de familie de Prill en het door deze gevoerde wapen o.m. Ned. Leeuw 1919-386-427 en 1920-69. Ook in de door J. G. Mees in 1842 vervaardigde geslachtslijst van de Familie Mees, die zich in het Familie-Archief bevindt, vindt men enige bijzonderheden.
- ²⁾ Deze buitenplaats behoorde later aan de Heer B. C. Canckrien, die deze in 1839 van de Heer Bartels gekocht had. De Vredeshofstraat ontleent aan dit buiten zijn naam.
- ³⁾ Rotterdam in den loop der eeuwen. Artikel over de Waalse Kerk blz. 11.
- ⁴⁾ Zie Rott. Jaarb. 1913 blz. 204.
- ⁵⁾ Waaronder verstaan moet worden de Ned. Hervormde Kerk.
- ⁶⁾ De naam van een stuk warmoezeniersland op dezelfde plaats in een akte van notaris Zeger van der Brugge van 4 April 1696 was „Bellevideere”.
- ⁷⁾ Zie ook het feuilleton van Dr. E. Wiersum „Aan de Rotte” N. R. C. 27 Aug. 1933, Ochtbl. D.
- ⁸⁾ Rott. Jaarb. 1911 blz. 40. Over de aanwijzing van de gebroeders Jacob en Rudolf Pieter Mees tot Garde d' Honneur door de Prefect G. de Stassart. In Mei 1813 vindt men bijzonderheden in de Kroniek van April 1941 no. 3, pag. 9 en 10.
- ⁹⁾ Zie het werk van E. Maaskamp daarover.
- ¹⁰⁾ Met goedvinden van Mevrouw Mees-Ringlever werd indertijd van deze plattegrond een reproductie voor de Stichting gemaakt.

* * *

„TWEË MINIATUREN”.

De hierbij afgebeelde miniaturen zijn het werk van Maria Mees-van Dorp, geb. Rotterdam 14 Oct. 1871. Het eene stelt voor haar echtgenoot Lambertus Bernardus Mees, (zie levensbeschrijving hiernaast). Het andere Johannes Robert Mees, geb. Rotterdam 30 Oct. 1943, zoon van Mr Bernard Mees en Agatha Diederica Elisabeth Laurentina Wijtema. Mevrouw Mees had in haar kinderjaren les van Jan de Jong en na diens overlijden van Willem van Nieuwenhoven, die toen tegelijkertijd met het schilderen van miniaturen begon. Zij

JOHANNES ROBERT MEES.

schilderde op het atelier van Jan de Jong naar model; maakte later stillevens, landschappen enz. In de latere jaren heeft zij zich hoofdzakelijk toegelegd op het schilderen van miniaturen.

* * *

Lambertus Bernardus Mees. ✦

Lambertus Bernardus Mees werd geboren te Rotterdam, 29 Mei 1862, als jongste van het grote gezin van 10 kinderen van Gregorius Mees en Sara Adriana Ledeboer. Hij heeft geleefd in het rustige, gezellige Rotterdam, in een bloeiend tijdperk. In zijn jeugd woonde hij op de Eendrachtsweg 18, waar een grote tuin achter was met een kegelbaan, waar de vriendjes kwamen kegelen. Op een hoge fiets met een groot en een klein wiel, reed hij tot Schiedam, hetgeen een hele prestatie scheen te zijn. Hij bezocht de Handelsschool en ging daarna een tijd naar Lübeck en Le Havre om de handel te leren. Hierna kwam hij op het effectenkantoor van Breukel, Hessing en Mees, om daar de plaats in te nemen van zijn oudere broeder Rudolf Marie Mees, die overging naar het kantoor van R. Mees & Zoonen. Na het overlijden van zijn compagnon Hessing is de Heer M. J. N. Wakkie gekomen in de firma, die voortaan Mees & Wakkie zou heten. Tot zijn dood is Mees op dit kantoor werkzaam gebleven. In 1892 is hij getrouwd met Maria van Dorp. Uit dit huwelijk werden twee dochters geboren: Maria, geboren Rotterdam 3 October 1894 en Sara Adriana, geboren Rotterdam 2 April 1897.

De eerste trouwde met Chr. Pluygers, de tweede met A. R. Verbrugge. De verschikkingen van de oorlog zijn Mees bespaard gebleven. Hij is, na een gelukkig leven te hebben gehad, onverwachts door een hartaanval gestorven op 26 September 1934. Met hem is een goed mens heengegaan. Hij was bescheiden en onkreukbaar, zeer gewaardeerd in de familie en in zijn vriendenkring; een echte ouderwetse Rotterdammer, zoals er nog maar weinig zijn.

S. A. VERBRUGGE—MEES.

JEUGDPORTRETten VAN TWEE VAN DE OUDSTE LEDEN VAN DE STICHTING.

S. A. P. BAELE—MEES

J. M. HOYNCK VAN PAPENDRECHT—MEES

VRAGEN-RUBRIEK:

Indien iemand iets te vragen heeft betreffende de familie Mees of aanverwante families, zal de redactie een dergelijke vraag gaarne vernemen en eventueel plaatsen in de in ons blad op te nemen „Vragen-Rubriek”, zodat de lezers daarvan kennis kunnen nemen en de vraag zo mogelijk kunnen beantwoorden.

Hier volgt de eerste vraag:

Bij een antiquair vond ik een gekleurd papieren knipsel achter glas. Dit stelt voor: een mandje met bloemen, een harp en een fluit, benevens een muziekblaadje, waarop tussen de noten geschreven staat: Offerte à Madame Mees par sa nièce H. W. Beeckman juni 1809.

Wie weet wie deze personen geweest zijn?

S. A. VERBRUGGE—MEES.

BALANS PER 31 DECEMBER 1953.

R. Mees & Zoonen	f	219,67	Nog te boeken		
Spaarbank	„	2073,24	Porti en Zegels.	f	10,44
Nog te boeken interest	„	49,99	Administratiekosten	„	50,—
				f	60,44
			Saldo		
			Kapitaal	f	2303,01
			Verlies	„	20,55
				„	2282,46
	f	2342,90		f	2342,90

VERLIES- EN WINSTREKENING PER 31 DECEMBER 1953.

Kroniek No. 9 (drukken)	f	423,79	Contributies	f	523,50
idem (redactie)	„	50,—	Intrest	„	50,76
Administratiekosten	„	50,—	Verlies	„	20,55
Overdruk uit Rotterdams Jaarboekje	„	56,25			
Porti en Zegels	„	14,77			
	f	594,81		f	594,81